

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
0																																
100	98	96	94	92	90	88	85	80	70	60	55	50	45	40	30	20	15	10	8	6	4	2	0									

MIELIPIDE

LUKIJALTA

Realismia tervehdyttämispolitiikkaan

Erityisesti Väli­meren maat rämpivät talouden suos­ta. Kaikki tiedävät, että se on seurausta megapankkien ja valtiojohtojen samaistu­neesta härskistä ahneudesta on heitetty romukoppaan.

Kansalaiset on viekoiteltu mukaan tarjoten velkarahalla kasvatettujen keskittymien hivelevää, mutta pettävää mannaa.

Pelkillä Suomenkin mak­samilla, lainaksi otetuilla tukieuroilla ei tätä syöskykierrettä katkaista. Myös toiselta syntipukilta on katkaistava niska. Suomi pelasti itsensä 90-luvun kriisistä maakun­tien pääkaupunkiseudulle antamalla tuella (50 miljardia markkaa) ja, tärkeää, ajamalla Skopin eli neljänneksen pank­kimaailmastamme alas.

Meille suomalaisille on alettu syöttää tätä samanlaista hitaasti tuhoavaa myrkyä. Muutama vuosi sitten valloil-

leen päästetty hallitsematon metropolipolitiikka räjäytti valtion, siis koko kansan maksettavaksi miljardoilla vuositain kasvavan velan.

Nyt tietoomme on saatettu valtiovallan suunnitelma houkutella, paremminkin siirtää 400 000 suomalaista äkkiryssä- yksellä pääkaupunkiseudulle. Ei kait vaan syömään velalla, kun pitäisi tehdä rahaa!

Kuntia on aivan oikein varoitettu lisävelasta, joten siirtokustannukset ja uusi infra­struktuuri jäävät siis valtion velalla maksettavaksi. Muutta­jilta jää vajaakäyttöön johtava palveluverkosto velkoinen sekä tyhjä­t asunnot ja useim­miten myös työpaikat ilman tekijää yrittäjien ja kansan­taiden turmaksi.

On uskottavaa, että rahaval­lan AAA-luokittelema Suomi kyllä saa tähänkin tarvittavat lainat, hoito vaan on kyseen­alainen. Nykymaailma kuiten­kin takaa, että pankit saavat omansa.

Akuutti kuntauudistus on

polkaistu liikkeelle peruspal­velujen sekä valtion- ja kunta­ta­louden turvaamiseksi. Nyt se aiotaan toteuttaa aivan samoin periaattein, tavoin ja tuloksin kuin edellä esitetty metropoli­politiikka.

Esittäjätkin myöntävät jo käynnistämisen kasvattavan kustannuksia ja velkaa vastoin tavoitteita. Ja peruspalvelujen varmistaminen ja tasapuolista­minen heittävät häränpyllyä.

Sokea Reettakin näkee, ettei vakavaa haastetta huolto­suhteen korjaamiseksi tällä operaatiolla helpoteta vähää­kään. Näiden liemien syvälli­sin keittäjä Vapaavuori osoitti taannoin mausteeksi sairaiden ja vanhusten hoitamatta eli heitteille jättämisen. Rahat riittäisivät ja huoltosuhde paranis!

Megapankkien ja laskutik­kumiesten oppeja. Ja uutena heittona on maakunnallisen pää­täntävällän siirtäminen pääkaupunkiin.

Vinkki valtion sisäiseen säästökuuriin: Ylijoh­taja Päivi

Laajala olisi yksinkin piirtänyt ehdotuksen uudeksi kuntakar­taksi. Hyvin monissa kunnissa periaate on jo sisäistetty.

Koko edellä mainittu operaatioiden suma pakettiin parissa vuodessa, ja pulinat pois. Suunnitelmien täytyy olla lähtöisin sivistymättömistä vallan, suuruuden ja rahan ah­neista aivoista. Olisiko hiivana politiikka?

Me kaikki suomalaiset tulemme maksamaan tästä giljotiinipelistä liian kovan hin­nan, myös pääkaupun­kiseutu. Vedetään henkeä ja mukautetaan yhteiskunnan kehittäminen varoihin, tarpei­siin ja paikallistuntemukseen perustuen. Näin metropolin vuoro suomalaisten yhteistuel­la tulee myöhemmin.

Suomen todellinen, akuutti ongelma on kauppa- ja vaihto­taseen putoaminen miinuksel­le. Me tuomme maahan enem­millä euroilla kuin viemme. Keskenämme jaettavat eurot vähenevät.

Nyt käyttöön otetuilla har-

MAASEUDUN TULEVAISUUS

Suomi on hyvää vauhtia ajautumassa sähkön toimitusvarmuudessa ja tuotannon omavaraisuudessa kehitysmaiden tasolle. **PEKKA RANTALA LUKIJALTA-PALSTALLA**

VIERASKOLUMNI

Mitä kylvää, sitä niittää

Ruokaa tuottaaksemme tarvitsemme aurinkoa, maata, vettä ja ravinteita. Viljelijät tietävät hyvin, että mikään näistä ei ole itsestäänselvyys. Maatakin on yhtä monenlaista kuin viljelyslohkojakin. Suomalai­nen viljelysmaa on tunnetusti varsin ravinnerikasta vuosikymmenten liikalannoituksen ja maitotalousvaltaisen maataloustutannon seurauksena.

Kun lehmii oli joka talossa ja torpassa maitoa sekä voita tuottamassa, syntyi kosolti lantaa, joka oli helpointa levittää lähipelloille. Aikanaan maatalouden vetovoima, hevoset, vaikuttivat samalla tavalla. Jos joku tutkisi missä ovat peltojemme suurimmat fosforiesiintymät, väittäisin, että tullos olisi edelleen entisten navettojen ja tallien lähiympäristöt.

Liittyttyämme Euroopan unioniin peltomme ovat alkaneet köyhyitä ravinteista, kun hillittömästä lannoitamisesta on luovuttu. Näin ovat myös päästöt Itämereen alkaneet vähentyä. Edelleen kuitenkin niitä on liikaa ja olisi syytä tutkia, miten saisimme maaperän ja viljelykasvien sitomaan paremmin ravinteita. Jos ne sitoisivat niitä paremmin, satotaso nousisi samalla kun päästöt vähenisivät.

On esitetty olettamuksia, että lisäämällä hiiltä maaperään tähän päästäisiin ja samalla voitaisiin sitoa hiiltä ilma­kehästä takaisin maaperään. Näin voitaisiin ratkaista kahta ympäristöongelmaa ja lisätä ruuantuotantoa. Tämä ei ole mikään uusi ajatus, vaan näin on tehty eri tavoin eri puolilla maailmaa. Isoisäni esimerkiksi ajoi aikanaan pikkupoikana yhtenä muiden joukossa suomuraa Nivalan ohutmultaisille savimaille satoa parantamaan.

Asiaa on kuitenkin tutkittu systemaattisesti yllättävän vähän. Yksi suoraan Itämeren tilaa kohentava keino olisi käyttää järviruokoa samassa

tarkoituksessa. Siinä tulisi samalla tyypeä ja fosforia pois vää­r­ästä paikasta eli merestä oikeaan paikkaan eli peltoon.

Aikanaan ulkomeren äärellä eläneet kalastajat käyttivät merilevää luodakseen itselleen perunapeltoa kallioiden keskel­le. Lannoitteena käytettiin lisäksi pienimmät silakat. Nyt voisi tehdä saman järviruo’olla ja niin sanotulla vajaasti hyödynnetyllä kalalla.

Suomen kokoisessa maassa pääsisimme pilottivaiheeseen melko nopeasti. Täytyy toki todeta, että monissa kestävän maatalouden asioissa olemme jäljessä muita maita. Sitä suuremmalla syyllä nyt täytyisi tarttua rivakasti toimeen ja kiria osaamisen taso korkean.

Jos nyt kylvämme kehitys­panokseme oikein, nitäämme tulevaisuudessa merkittävän hyödyn sekä suomalaiselle ruuantuotannolle että maailmanlaajuiselle kestäville ke­hitykselle. Tuskinpa tästä olisi haittaa EU-neuvotteluissakaan. Kun maataloutemme tunnetusti on vahvasti tuettua ja siihen investoidaan paljon veroeuroja, voisimme yhdessä entistä enemmän yrittää tehdä hyvää tällä potilla. Paljon on jo tehty, mutta vielä enemmän on tehtävissä.

Luomalla ja tuomalla ratkaisuja maailman ongelmiin näyttäisimme esimerkkiä myös EU:n piirissä, ja lisäksiimme puhevaltaamme suurten (maa­talous)maiden rinnalla. Tässä asiassa pätee sama totuus kuin muillakin politiikan alueilla: vaikka istumme samoissa pöydissä, puhevaltamme – saati valtamme ylipäätään – on hyvin pieni ja sidoksissa osaamiseemme.

ILKKA HERLIN on filosofian tohtori ja Elävä Itämeri -säätiön hallituksen puheenjohtaja.

ilkka.herlin@cargotec.com

Jos esimerkiksi viisi sipulinviljelijää muodostaisi tuotantorenkaan, saataisiin heti sekä tuotantovolymyia että lannoitteiden ostovoimaa, Paavo S. Vepsä kirjoittaa.

Erikoisviljelyrenkaita maaseudulle

Olen vuosien varrella ihmetellyt, miten vähän yhteistoimintaa viljeli­jöiden kesken käytännössä on. Kokouspuheissa ja varsinkin yrittäjäjärjestöjen tilaisuuksissa hehkutetaan yhteistoiminnan nimiin, mutta käytännössä sitä esiintyy ehkä tiekuntien toi­mintaa lukuun ottamatta hyvin vähän.

Voi olla, että kuntien maata­loussihteerit ja yritysasiamiehet eivät ole riittävästi tuoneet esiin viljelijöiden ja yrittäjien välisiä käytännön yhteistyömalleja.

Kun seuraavassa esiin joita­kin toteuttamiskelpoista.

Pienet ja jopa keskikokoiset karjatilat lopettavat joko ikään­tymis- tai kannattavuusongel­mien tai jatkajien puutteen vuoksi. Peltojen vuokraamisen vaihtoehtona harvoin edes harkitaan erikoisviljelyvaihto­ehtoja.

Yksin jonkin erikoiskasvin, sipulin, kurkun, kuminan ja niin edelleen, tuottajana tuottaja on­kin liian yksin. Kuntien maata­loussihteerin tulisi tulla avuksi ja etsiä viljelijän kumppaniksi muutamia samantyyppisessä ti­lanteessa olevia viljelijäperheitä.

Kun muodostetaan esimer­kiksi viiden tilan sipulintuo-

tantorengas, saadaan heti sekä tuotantovolymyia että lannoit­teiden ostovoimaa. Totta kai tuotteita ostava kaupan ryhmit­ymä on valmiimpi noutamaan samalta seudulta merkittävään määrään samalla tavoin viljeltyä ja samaa sipulilajia kuin vain yhden tilan tuotannon.

Samat suurtuotannon edut koskevat koneistuksen han­kintaa, viljelymenetelmien ke­hittämistä ja tietenkin ostajien kilpailuttamista!

Eikä sipulin viljely tietenkään ole lähestulkoonkaan ainoa tuotanto- ja markkinointi­rengasmuoto. Mieleen tulee

heti itäisen ja keskisen Suomen mökkivuokraustoiminta ja naapurimme Venäjän laajenevan keskiluokan kasvava kiinnostus Järvi-Suomea kohtaan.

Siinä toiminnassa isot mökki­renkaat pystyvät tehokkaaseen markkinointiin ja tunnettuu­teen, jolla säästetään ulko­puolisten vuokrausyhtiöiden rahastus. Sitä paitsi on syytä huomata, että yleiskeskus myöntävät aina 35 prosentin mökin rakennuskustannuksista ulottuvan avustuksen. Pidän sitä erittäin merkittävänä.

On syytä huomata, että investointiavustuksen kohteena

olevan mökin tulee olla tilava ympärivuotinen kaikilla mu­kavuuksilla varustettu viiden tähden huvila, vain sellaisien arvioidaan kelpaavan vaativille venäläisille.

Viljely- ja markkinointiren­kaita muodostettaessa on syytä panna paperille tarkoin kaikkia osapuolia sitovat pelisäännöt. Siinä on syytä käyttää kuntien maataloussihteeriä ja elinkei­noasiamiesten apua.

Paavo S. Vepsä
Keskuskauppakamarin entinen elinkeinojohtaja, valtiot. maist. Espoo

teenahan on jatkaa kehys­kaudella 2012–2015 metsiin perustuvien elinkeinojen kilpailukyvyn ja kannattavuuden parantamista kansallisen metsäohjelman mukaisesti. Hallitus kuitenkin leikkasi valtion tukirahoitusta.

Tämä hallitus kurittaa maa­seutua niin veronkorotusten, tukien leikkauksen kuin annet­tu­jen helpotusten poistamisen myötä. Se on kohtuutonta yhtä ihmisryhmää kohtaan.

Onko hallituksen ymmärrys kasvanut tulevaan kehysrii­heen mennessä, jää nähtäväksi.

Katri Komi
kansanedustaja (kesk.) Joroinen

ohjelmat lienee syytä jäädyttää ainakin siksi aikaa, että säh­könjakelu Suomessa saadaan kuntoon.

Nykyisellä toimintatavalla Suomi jakautuu ministeriöiden siunauksella heitteille jätet­tyyn aggregaatti-Suomeen ja urbaaniin city-Suomeen.

Eduskunnan on muutettava sähkönjakelun läinsäädäntöä siten, että keskeiset toiminnot ja huoltovarmuus voidaan läpi Suomen palauttaa kansalais­ten edellyttämälle tasolle. Energiayhtiöiden sijoitetun pääoman tuotto ei ainakaan ole tälle este.

Pekka Rantala
Kuopio

Kenen ajalla?

Ministeriön palkkalistoilla tehdään vaalityötä ja kanne­taan pahvi-Saulia. Jääkö työt tekemättä? Vai mistä palkkaa maksetaan? **Ansiosidonnainen**

Näin se meni

Kauniaisissa äänestysvilkkaus 2 kierroksen korkein ja Hyryn­salmella matalin, mieti sitä.

Jako ja lasku

Mikä voitto?

Ei vihreät vaaleissa mitään voittoaane. En minäkään lotos­sa voitthan vaikka oli kolme oikein. **Ei nimimerkkiä**

Koska?

Milloin perussuomalaiset hyväksytään. Nyt kaikki syylistetty ja toimittajilla on vihamielinen asenne. Viides­osaa kansasta ei suvaita. **Suvaitsemattomuus**

Palautetta

Mahtava kirjoitus professori Matti Vireniltä (MT 6.2.). **Ei nimimerkkiä**

Miksi tukistarhaus ei saastuta Pohjanlahtea, vaikka seudulla eniten tarhoja? **Haloo Stranius**

Hyvä Leo Stranius. Olet aivan oikeassa. Ei kannata investoida auringonlaskun alaan.

Epäeettistä

Herra Leo Stranius Luontoliit­to, hellitä vähän pipoa.

Karvalakki

Stranius, mistä keinokuitu valmistetaan? Olisiko öljy­jaloste. Ei muuta kuin öljyä poraamaan, sillähän maailma pelastuu. **Kumpi parempi**

HUIDUNPERÄ

Muistetaan maakuntiamme

Viime päivinä ovat yhteis­kuntamme päättäjät toimineet innostuneina työryhmien esittäjinä. Liikenne­ministeri on asettanut työryhmän suunnit­telemaan tiemaksujärjestelmää ja sen käyttöönnottoa. Puheen­johtajaksi on kutsuttu Shelliin hallituksen puheenjohtaja Jorma Ollila.

Uusi presidenttimme ilmoitti jo valinta-iltaan onnitte­luista kiittäessään, että hänen ensimmäisiä toimiaan uudessa tehtävässä on työryhmän aikaansaaminen. Tarkoitus on kehittää lasten ja perheiden nykyoloja ja asemaa.

Kiintoisaan on, että liiken­ne­ministerin asettamalla työryhmälle on annettu nimikin. Kyseessä on ”Kohti oikeudenmukaista ja älykästä liikennettä”.

Huomiota herättää, että ennen yleisten valtionkomi­teiden perustaminen on nyt harvinaista. Tilalle ovat tulleet paitsi työryhmät toimikunnat, selvitysryhmät, jopa ministe­reitten asettamat selvitysmie­het.

Erinäisiä vuosia sitten meillä kehitettiin yhteiskuntaa nimeämällä niitä varten juuri valtionkomiteoita. Ne koostui­vat alan asiantuntijoista, usein myös politiikan edustajista. Oli parlamentaarisia komiteoita, joiden jäseniksi kutsuttiin puolueiden edustajat.

Komiteoissa paneuduttiin puheenjohtajan johdolla annettuun tehtävään palkat­tu­jen sihteerien huolehtiessa asioiden kirjaanviennistä. Komitean kokoontumisista jäsenet saivat valtion kohtuulli­sen kokouspalkkion.

Valmistelutyö oli valtion kan­nalta siten varsin taloudellista.

Työn tuloksena oli komitea­mietintö. Kun täyttä yksimieli­syyttä ei aina kaikessa saavu­tet­tu, eri mieltä olevat liitivät poikkeavan näkökantansa kirjallisia metinönnön loppuun. Valtionkomiteoita pidettiin arvostettui­na, kätevinä organi­saatioina.

Kun hallitus sittemmin antoi esityksiään eduskunnan käsittelyyn, pohjana olleeseen komiteamietintöön tutus­tu­minen kiinnosti ja saattoi auttaakin kansanedustajia työssään mahdollisia eriäviä mielipiteitään myöten.

Media oli kiinnostunut näistä komiteoista ja tapasi niistä pilailllakin totemamalla, että hallitus on taas sen tai tämän vaikeanlaisen asian katsonut parhaaksi haudata valtionko­miteaan.

Tyypillinen valtionkomitea työnsä myönteisten tulosten puolesta oli näinä päivinä viisi­kymmentä vuotta sitten, 1962, asettettu valtion taidekomitea. Maassa elettiin silloin koulu­tuksen ja kansallisen kulttuurin kannalta varsin myönteistä kehittämissen aikaa.

Taidekomitea nimettiin Martti Miettusen vähemmistöhallituksen aikana Heikki Hosian toimiessa opetusminis­terinä. Puheenjohtajaksi tuli hallinnon ja kulttuurin rutinoi­nut, aikaansaapa asiantuntija, Helsingin ylipormestari Lauri Aho, aikanaan Uuden Suomen päätoimittaja.

Komitea sai jäsenikseen paitsi taiteen ja taidejärjestöjen edustajia ja alan asiantuntijoita asetusanojen mukaan myös kaksi maaseudun edustajaa. Komitean tuli nimittäin käsitellä myös maakuntien kulttuuriolojen kehittämistä taidehallintoa myöten.

Toinen maaseudun edustajista oli Suomen Kulttuurirahaston asiamies Erkki Salonen. Hänen työnsä tuloksena Kulttuurirahastossa toimivat maakuntien taiteita ja kulttuuria tukevat, maam­me eriarvoistumisista estävät maakuntarahastot.